

Р Е Ш Е Н И Е № 29

гр.Перник, 05 февруари, 2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично заседание на двадесет и трети януари две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова
Слава Георгиева

при секретаря Т.М. и в присъствието на прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия Станчев к.н.а.х. дело № 6/2013 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Касационната жалба е подадена от директор Д “ИТ” Софийска област, против решение № 857, постановено по нах дело № 1067/2012 г. по описа на РС Перник. С обжалваното решение е отменено изцяло НП 23-2304991/21.IV.2012 г., с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. чл. 414, ал. 1 от КТ на “***”АД от гр. Перник е била наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева. В касационната жалба има твърдения, че решението на РС е незаконосъобразно и неправилно, предвид допуснати материалноправни и съдопроизводствени нарушения, с довод, че фактическите изводи на съда не съответствали на събрания по делото доказателствен материал и че съдът игнорирал основни доказателства по делото. Допълва, че до извода за незаконосъобразност на НП въззивният съд е достигнал поради нарушение на процесуалните правила, като не е проверил и не е изложил правни изводи по част от доводите в жалбата. Иска се да отмени решението на ПРС и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба чрез процесуален представител възразява срещу основателността поддържа становище да се остави в сила решението на РС.

Представителят на окр. прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд Перник, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима и основателна.

Без да има спор по фактите и обстоятелствата при които се е развило административно наказателното производство, въззивният съд е постановил незаконосъобразен съдебен акт, като е приложил института на давността, регламентиран в чл. 34 от ЗАНН. Касаторът не развива подробни оплаквания в тази връзка, но от изложеното в касационната жалба се установява, че индиректно се развива такова оплакване за това, че след като е бил сключен трудов договор на 5.X.2009 г. с бездействие от страна на ответника по касационната жалба се е реализирало нарушение на трудовото законодателство. Безспорно е, че и при съдебната процедура пред РС не е било изпълнено нормативно определено задължение да се обяви пред надлежен

орган това правоотношение. Не се споделят изводите на РС, че нарушението не е установено в срока по чл. 34, ал. 1, пр. 2 ЗАНН. Това няма как да се случи, тъй като не е определено законодателно задължение за АНО да следи кога се обявяват трудови договори. Установената практика е, че подобни нарушения се установяват по реда на извършвани проверки от страна на трудовите инспекции, без да е от значение, по чия инициатива е започнала проверката. В настоящия случай, това, че липсва изпълнение на задължението по КТ от страна на ответника по касационната жалба се е установило при извършване на такава проверка през 2012 г. Именно при тази проверка, извършена в периода 10/15 февруари 2012 г. се е установило, че за този работник е допуснато нарушение на цитираната в НП разпоредба, считано от датата, следваща нормативно определения срок за уведомяване на органите на НАП. По аргумент за по силното основание, бездействието като форма на нарушение е извършвано в продължение на значителен времеви период и единствено момента на установяването му от страна на АНО е бил повод за образуване на административно наказателно производство. В хода на това производство е установено съществуващото нарушение, като от този момент започват да текат сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП.

Като е приел, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН са започнали да текат от октомври 2009 г. въззивният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, водело до постановяване на незаконосъобразен съдебен акт. *Меродавна при изчисляване на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е датата на установяване на нарушението и нарушителя, а не датата на извършване на нарушението, още повече, че това нарушение е търпяно повече от две години, което не може да е аргумент за облагодетелстване, т.е. освобождаване от санкция спрямо лице, поставило се в такава ситуация.* Не се споделят изводите на въззивния съд, че специалната давност, определена по чл. 34 от ЗАНН е изтекла през 2010 година, тъй като това нарушение е извършвано до момента на установяването му. Друго, от сроковете по чл. 34 от ЗАНН е обвързан АНО, независимо чрез актосъставител или като издател на НП. Тези срокове са определени за извършване на определени действия от органа осъществяващ административно наказателна репресия. В настоящия случай, не може да се прилага развитата от РС конструкция за невъзможност да се санкционира ответника по касационната жалба, тъй като от момента на възникване на нарушението е изминал преклузивния срок. Законодателят е дал приоритет в редакцията на нормата на чл. 34 от ЗАНН като е определил срок за образуване на административно наказателно производство от установяване на нарушението. Нарушението е установено през 2012 г. и като е съставил АУАН, АНО е спазил срока за образуване на такова производство. Следва да се отчете, че нарушаването на изискването по чл. 62 от КТ във визираната от АНО форма, не е еднократно деяние, с което да се приеме, че нарушението е извършено. Считано от деня, следващ периода, в който е следвало да се изпълни това законово изискване, ответникът по касационната жалба е в перманентно нарушение. Хипотетично, ако ответникът е съвестен работодател в случай на прекратяване на трудов договор, за него съществува задължение да уведоми приходната агенция, а след като няма обявен трудов договор, той за пореден път ще извърши нарушение, което би рефлектирало върху правата на работника, заложили в КТ. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, недвусмислено е казано, че не се образува административно наказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца *от откриване на нарушителя.* Следователно, начален момент за съставяне на

АУАН е именно момента на откриване на нарушителя, а не момента на установяване с точност на извършеното административно нарушение - в случая установяването на конкретните задължения по спазване на трудовото законодателство.

Касационен състав приема, че решението на РС Перник следва да се отмени. Вместо него следва да се постанови друго по същество, тъй като ход на процедурите пред АНО и РС не са допуснати съществени процесуални действия, налагащи връщане на делото за разглеждане от друг състав на съда. При безспорно установените факти следва да се приеме, че нарушението допуснато от “***” АД е безспорно и следва да се понесе административно наказание. В НП няма обосновка, защо е определена имуществена санкция от 2000 лева, но като се има предвид, че в писмо № 76/2012 г. до Д “ИТ” се признава допуснатото нарушение, като пропуск от страна на работодателя, касационен състав при Административен съд Перник, намира, че санкцията която следва да се понесе трябва да е в минимален размер – 1500 лева.

Воден от изложеното, касационен състав на Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло решение з№ 857, постановено по нах дело № 1067/2012 г. по описа на Районен съд Перник, като ПОСТАНОВИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 23-2304991/21.IV.2012 г., с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. чл. 414, ал. 1 от КТ на “***” АД, представлявано от ***, *** и *** - гр. Перник, ул. “Владайско въстание” № 1, ЕИК 113509219, в качеството му на работодател, § 1, т. 1 от ДР КТ не е уведомил компетентната ТД на НАП за сключване на трудов договор от 5.X.2009 г. с ***, като изпрати уведомление – приложение № 1 в тридневен срок от сключване на трудовия договор – нарушение на чл. 1, ал. 1 от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ във връзка с чл. 3, ал. 1, б. “а” от същата Наредба е била наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, като НАМАЛЯВА размера на наложената имуществена санкция на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.